

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **XXX, s.r.o.**, IČO:
se sídlem
zastoupený Mgr. Františkem Korbelem, advokátem
se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/5

o žalobě proti rozhodnutí ministryně žalovaného ze dne 15. 1. 2016 č.j. MSMT-45702/2015-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu zamítnut rozklad žalobce proti usnesení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 15. 10. 2015 č.j. MSMT-33643/2015-5 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva bylo zastaveno správní řízení o žádosti žalobce evidované pod č.j. MSMT-7958/2015-362, o prodloužení doby platnosti akreditace navazujícího magisterského studijního programu „Speciální pedagogika“ se studijním oborem „Speciální pedagogika“ s formou studia prezenční a kombinovanou a standardní dobou studia 2 roky a studijním oborem „Speciální pedagogika – učitelství“ s formou studia prezenční a kombinovanou a standardní dobou studia 2 roky, pro uskutečňování žalobcem do 31. 12. 2016 (dále jen „žádost“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení v prvním stupni a rozkladové námitky žalobce. Zdůraznil, že podle § 80 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“) platí, že akreditace zaniká uplynutím doby, na kterou byla udělena. Platnost akreditace navazujícího magisterského studijního programu „Speciální pedagogika“, o jejíž prodloužení žalobce žádal, byla rozhodnutím ministerstva ze dne 21. 4. 2015 č.j. MSMT-11206/2015 udělena do 30. 9. 2015. Správní orgán v prvním stupni řízení o žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou, jelikož akreditace příslušného studijního programu zanikla dnem 30. 9. 2015. Na základě této skutečnosti nepochybně došlo ke splnění zákonných předpokladů pro zastavení správního řízení, neboť již ze samé logiky věci se má za to, že nelze prodloužit akreditaci, jejíž platnost zanikla. Zákon o vysokých školách pouze umožňuje podat novou žádost o udělení akreditace studijního programu.
3. K rozkladové námitce nezákonnosti z důvodu tvrzených průtahů na straně Akreditační komise žalovaný konstatoval, že podle § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách „posoudí“ Akreditační komise žádost o prodloužení akreditace do 120 dnů ode dne jejího doručení Akreditační komisi. Žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně žádost dne 27. 5. 2015. Žádost byla téhož dne předána Akreditační komisi k projednání, konec lhůty pro posouzení žádosti tudíž připadl na 24. 9. 2015. Akreditační komise projednala žádost na svém zasedání ve dnech 14. až 16. 9. 2015, přičemž dne 16. 9. 2015 vydala nesouhlasné stanovisko k žádosti. Písemné vyhotovení stanoviska obdržel správní orgán I. stupně dne 22. 9. 2015. Akreditační komise tedy dostala požadavku § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách, neboť posoudila žádost po uplynutí 112 dnů a doručila své stanovisko správnímu orgánu I. stupně po 118 dnech. Nad rámec této skutečnosti žalovaný uvedl, že lhůta podle § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách má povahu lhůty pořádkové, neboť není spojena s prekluzí či jiným následkem.
4. K rozkladové námitce, že Akreditační komise mohla žádost projednat již na svém dřívějším zasedání konaném v červnu, žalovaný konstatoval, že s ohledem na výše uvedené důvody je tato nedůvodná. Ozřejmil rovněž, proč byla žádost projednána právě na zářijovém termínu zasedání Akreditační komise. Dřívějším rozhodnutím ze dne 21. 4. 2015 č.j. MSMT-11206/2015 byla předmětná akreditace prodloužena pouze na dostudování stávajících studentů bez možnosti přijímat další studenty ke vzdělávání. U žalobce působila expertní pracovní skupina, která měla za úkol vyhodnotit kvalitu poskytovaného vzdělání a vyhodnotit, zda došlo ke zlepšení v kvalitě poskytovaného vzdělání. Červnové zasedání Akreditační komise se konalo v období, kdy u žalobce probíhaly státní závěrečné zkoušky studentů posledního ročníku, které byly rovněž předmětem posuzování expertní pracovní skupiny. Akreditační komise potřebovala mít pro posouzení žádosti zjištěn skutkový stav, a proto nemohlo dojít k projednání žádosti v červnovém termínu. Akreditační komise postupovala v rámci daných možností co nejrychleji. To dokládá například skutečnost, že bezprostředně po ukončení termínu státních zkoušek u žalobce požádal tajemník Akreditační komise dopisem ze dne 3. 7. 2015 žalobce o doplnění informací, které byly podstatné pro posouzení žádosti.
5. Žalovaný též poukázal na důležitost podávání žádostí ve věcech akreditací v dostatečném předstihu. Tuto otázku řeší již metodický pokyn Akreditační komise pro zpracování žádostí o akreditace studijních programů. Žádost je nutné podávat v takovém předstihu, který umožní dodržení správních zákonných lhůt. Konkrétně metodický pokyn doporučuje předkládat žádosti alespoň 6 měsíců před koncem platnosti akreditace. Je na žadatelích, pokud mají právní zájem na prodloužení platnosti přiznaných akreditací, aby předložili žádost tak, aby mohla být projednána v rámci 120denní lhůty před Akreditační komisí a posléze ministerstvem před uplynutím platnosti akreditace.

6. Postupem Akreditační komise nebyla dle žalovaného porušena zásada legitimního očekávání žalobce, který vycházel ze skutečnosti, že Akreditační komise v předcházejícím řízení o prodloužení platnosti akreditace jednala v kratším časovém intervalu. Legitimní očekávání na rozhodnutí v kratší lhůtě nemůže být založeno tím, že dříve Akreditační komise rozhodla v jiné věci v předstihu oproti zákonným požadavkům. Každá věc má své specifické okolnosti a povinností Akreditační komise je kvalitně posoudit předložené žádosti a vydat k nim stanovisko.
7. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že Akreditační komise i ministerstvo se dopustily jednání v rozporu s § 6 odst. 1 a § 4 odst. 4 správního řádu a zásadou zákazu zneužití pravomoci, zákazu svévole správního orgánu a zásadou dobré správy. Neshledal ani rozpor s materiálním pojetím právního státu. Uvedl, že postup podle článku 5 písm. d) Statutu nebyl v dané věci namístě, neboť Akreditační komise projednala žádost a vydala stanovisko v zákonné lhůtě, a to v rámci řádného zasedání. Podotkl rovněž, že je nutno brát v úvahu zvláštní charakter Akreditační komise jakožto nezávislého odborného orgánu, jehož těžiště činnosti spočívá v odborném posouzení podmínek uskutečňování akreditovaných činností.
8. K námitce, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, uvedl, že správní orgán I. stupně žalobci zaslal dne 24. 9. 2015 žádost o vyjádření k podkladům s uvedením skutečnosti, že se blíží konec akreditace dne 30. 9. 2015. Vedle toho správní orgán I. stupně požádal Akreditační komisi o doplnění informací uvedených ve stanovisku dopisem ze dne 24.9.2015. Akreditační komise zaslala doplnění stanoviska dne 29. 9. 2015. Jelikož správní orgán I. stupně nepovažoval za nutné postupovat podle § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách, nabízela se v zásadě pouze jedna myslitelná varianta meritorního rozhodnutí – zamítnutí žádosti, jelikož nesouhlasné stanovisko Akreditační komise je pro ministerstvo závazné. Vzhledem k běhu času pozbyl předmět řízení právního významu, resp. se stal právně neuskutečnitelným (nelze prodloužit něco, co neexistuje), a proto bylo řízení zastaveno.
9. Za pochybení žalovaný nepovažoval ani to, že žalobce nebyl znovu vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, jelikož doplnění ze strany Akreditační komise bylo pouhým informativním doplněním, které nemohlo mít žádný vliv na existenci nesouhlasného stanoviska Akreditační komise v dané fázi řízení. V tomto případě navíc není namístě chápat doplnění informací Akreditační komisí jako vlastní podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť na základě tohoto dokumentu nebylo rozhodnutí ministerstva vydáno. Správní orgán I. stupně vydal usnesení na základě nastalé právní skutečnosti, nikoli na základě určitých podkladů.
10. K věcným námitkám žalobce pak žalovaný uvedl, že není oprávněn se jimi zabývat, může posoudit toliko důvody, zda byly v době vydání rozhodnutí ministerstva dány zákonné důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
11. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Uvedl, že napadené rozhodnutí neobsahuje konkrétní důvody, proč nebyl v daném případě shledán rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů a s materiálním pojetím právního státu. Žalobce v rozkladu uvedl, že za porušení principu dobré správy a materiálního pojetí právního státu považuje skutečnost, že Akreditační komise, která, ač prokazatelně mohla jednat dříve, byla na naléhavost věci opakovaně upozorňována a z vlastní činnosti dobře věděla o nutnosti vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně do 30. 9. 2015, vydala podkladové stanovisko pouze jediný den před uplynutím akreditace a tím znemožnila výkon pravomocí žalovaného i obhajobu práv žalobce. Takový postup, kdy k zastavení řízení dojde z důvodů

zřetelných průtahů jiného správního orgánu, je s ohledem na základní povinnosti správních orgánů i elementární pojetí práv účastníka řízení zcela nepřijatelný.

12. Žalovaný se rovněž nezabýval otázkou podané námitky podjatosti předsedkyně a členů Akreditační komise. Žalobce několikrát adresoval Akreditační komisi námitku podjatosti, přesto nebyl žalobci doručen výsledek projednání této námitky. Napadené rozhodnutí dle žalobce neobsahuje ani vypořádání s dalšími uplatněnými námitkami, jako např. námitkou ohledně povahy jednotlivých vydaných stanovisek Akreditační komise, tj. oznámení z 16. 9. 2015, stanoviska z 22. 9. 2015 a doplnění stanoviska z 29. 9. 2015, neboť se jedná o důležitou skutečnost z hlediska dodržení postupu podle § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách. Napadené rozhodnutí neobsahuje také odůvodnění ve vztahu k některým konkrétním námitkám porušení zásad správního řízení, a pro nedostatek důvodů je nepřezkoumatelné.
13. Nepřezkoumatelné je dle názoru žalobce i stanovisko Akreditační komise. Stanovisko svou povahou představuje tzv. závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Závazná stanoviska mají přitom mít alespoň přiměřeně formu a náležitosti správních rozhodnutí. Stanovisko Akreditační komise neobsahuje minimálně vypořádání se s námitkami žalobce. Žalovaný se touto skutečností nezabýval, ač tak měl učinit ex offio, proto je i z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
14. Žalobce též namítl, že Akreditační komise vydala úplné stanovisko až dne 29. 9. 2015, nikoli 22.9.2015. Jen stěží lze akceptovat závěr, že lhůta pro vydání určitého aktu orgánu veřejné moci je zachována, pokud orgán veřejné moci vydá část svého aktu a následně po uplynutí lhůty jej teprve doplňuje do úplné podoby. Vzhledem k těmto skutečnostem je zřejmé, že Akreditační komise v rozporu s § 6 odst. 1 správního řádu a § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách vydala své stanovisko protizákonně, když tak učinila až 125. den po doručení žádosti, tj. nikoli ve lhůtě 120 dní. Skutečnost, že se jedná o pořádkovou lhůtu, by neměla ospravedlňovat zřejmé průtahy správního orgánu při vyřizování žádosti. Jde též o celkový kontext, v němž správní orgány musí cítit základní zásady činnosti podle správního řádu a smysl a účel řízení. Je-li zjevné, že pozdní úkon může významně narušit smysl řízení a fatálně se dotknout účastníka řízení, musí správní orgány jednat tak, aby vyšly vstříc legitimnímu uplatnění práva a umožnily jej (§ 4 odst. 1 a 4 správního řádu). Lhůta podle § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách je konstruována jako nejzazší, takže v jejím rámci se uplatňují i požadavky na rychlost, zamezení zbytečným průtahům a ochranu práv účastníků řízení. Tato práva byla závažně porušena, což v příčinné souvislosti vedlo k následkům, jimiž bylo nucené ukončení studia všech 740 studentů, ochromení Studijního programu a vznik rozsáhlé újmy na straně žalobce. Těmito aspekty se žalovaný nezabýval, a proto je i v tomto ohledu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
15. Žalobce dále namítl, že ze Statutu Akreditační komise schváleného Vládou ČR usnesením č. 744 ze dne 28. 7. 2004 (dále jen „Statut AK“) jednoznačně vyplývá, že zasedání komise jsou svolávána tak, aby byla dodržena lhůta nejvýše 120 dnů pro posouzení předložené žádosti instituce. Z textace tohoto dokumentu je tedy zřejmé, že lhůta 120 dnů je lhůtou nejzazší, resp. se předpokládá, že Akreditační komise postupuje tak, aby žádost byla projednána a stanovisko vydáno co nejdříve. Statut AK v článku 5 písm. d) rovněž nařizuje, že v případech, ve kterých by důvodně hrozilo nedodržení lhůty pro posouzení žádosti podle článku 12 odst. 1, může předseda komise vyvolat projednání žádosti komisí tzv. distanční formou, spočívající v projednání žádosti a přijetí stanoviska komise mimo zasedání komise, bez ústního projednání žádosti členy komise na zasedání komise. Ani k tomuto kroku však Akreditační komise nepřistoupila.
16. Pokud by žalobce žádost podal dříve, např. týden či dva po posledním rozhodnutí o prodloužení žádosti ze dne 21. 4. 2015, jednalo by se o formální podání, které by fakticky bylo obsahově

shodné s dříve podanou žádostí bez jakékoli reflexe jakýchkoli doporučujících stanovisek. Období pěti týdnů na vyhotovení nové žádosti není možné považovat za nestandardně dlouhé, neboť k jejímu vyhotovení musí příslušné pracoviště žalobce shromáždit řadu informací. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že jeho legitimní očekávání nemůže být založeno tím, že dříve v jiné věci Akreditační komise rozhodla v předstihu oproti zákonným požadavkům. Podle relevantní judikatury může být legitimní očekávání založeno dokonce i nesprávným postupem správního orgánu v rozporu s objektivním právem (viz rozhodnutí NSS č.j. 7 Afs 48/2012-23 ze dne 30. 11. 2012). Zásada legitimního očekávání by se měla v posuzovaném případě uplatnit v co nejširší míře, neboť příslušná právní úprava reguluje jednotlivosti v řízení o posuzování akreditační žádosti pouze rámcově a její podstatná část je řešena prostřednictvím zvyklostí či pomocných nebo podpůrných materiálů. Pokud by Akreditační komise postupovala v řízení o žádosti bez průtahů, žádost by se nemohla stát bezpředmětnou a žalobce by měl možnost uplatňovat svůj oprávněný zájem na prodloužení platnosti akreditace studijního programu.

17. Žalobce rovněž namítl, že mu bylo odepráno právo vyjádřit se k doplnění stanoviska Akreditační komise. Dále namítl, že Akreditační komise postupovala v rozporu se zásadou rovného přístupu a materiální pravdy. K tomu uvedl, že pokud je ze strany Akreditační komise žalobci vytýkáno, že velký počet kvalifikačních prací je veden vyučujícími bez titulu Ph.D., či CSc., z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že tato praxe je i na jiných vysokých školách běžná, stejně tak je běžná i praxe, kdy jsou kvalifikační práce vedeny velkým počtem externích vyučujících. Obvyklé také je, že vyučující na vědeckém pracovišti žalobce vedou více než 20 kvalifikačních prací. Za porušení zásady rovného přístupu považuje žalobce i skutečnost, že byť vzhledem k blížícímu se konci platnosti akreditace upozorňoval na naléhavost případu, Akreditační komise nejenom že žádost na nejbližším zasedání neprojednala, ale ani v záležitosti nesvolala zvláštní jednání či tuto žádost minimálně neprojednala prostřednictvím tzv. distančního zasedání podle článku 5 písm. d) Statutu AK. Z veřejně dostupných zdrojů je přitom zřejmé, že vůči jiným vysokým školám Akreditační komise k svolání tzv. mimořádného zasedání dokonce opakovaně přistoupila. Takto vzniká minimálně důvodné podezření, že vůči žalobci Akreditační komise postupuje výrazně odlišným, nerovným, šikanózním a diskriminačním způsobem. Takový postup je jednak v hrubém rozporu se základní zásadou rovného přístupu k zúčastněným subjektům, ale je také porušením zásady specifikované v § 2 odst. 4 správního řádu i zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Pokud si správní orgán tyto skutečnosti neověřil, tj. nepostavil na jisto, že předmětné požadavky jiné vysoké školy splňují, pak nemohl vydat věcně správné, zákonné a ústavně konformní rozhodnutí. Popsaný postup je podkladem i pro závěr o podjatosti Akreditační komise, kterou žalobce v řízení relevantně a s jasnými důkazy namítal, aniž by se s ní žalovaný řádně vypořádal. Popsaným jednáním bylo výrazným způsobem zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce, především do práva na spravedlivý proces a do práva podnikat a realizovat studijní program, k němuž jsou splněny všechny zákonné podmínky.
18. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal. Námitky byly vypořádány způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí ministerstva je věcně správné a zákonné. V daném případě došlo ex lege k zániku akreditace, čímž zjevně odpadl předmět řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Předmět řízení odpadl objektivně, a to na základě právní události. K zániku akreditace došlo na základě hmotněprávního ustanovení § 80 odst. 4 zákona o vysokých školách, které stanoví, že akreditace studijního programu zaniká uplynutím doby, na kterou byla akreditace udělena. Z povahy věci není možné prodloužit akreditaci, která z důvodu běhu času již zanikla.

19. Žalovaný má za to, že případné průtahy na straně Akreditační komise nebo správního orgánu I. stupně nemají v dané věci na správnost a zákonnost usnesení o zastavení řízení vliv. Přesto se žalovaný těmito námitkami důkladně zabýval a dospěl k názoru, že k průtahům na straně Akreditační komise ani správního orgánu I. stupně nedošlo.
20. Co se týče námitky podjatosti, žalovaný uvedl, že v rozkladu je pouze oznámeno, že Akreditační komisi byla žalobcem doručena námitka podjatosti předsedkyně a členů Akreditační komise. Nejednalo se o námitku, která by musela být podrobně vypořádána v rámci napadeného rozhodnutí. Svou povahou totiž nešlo vůbec o námitku. Žalobce si nestěžoval na to, jak byla jeho námitka podjatosti vypořádána, resp. není zřejmé, zda vůbec byla Akreditační komisí vypořádána. Akreditační komise navíc nevede správní řízení a správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o zastavení řízení na základě objektivního důvodu. Nesouhlasné stanovisko Akreditační komise, jakož i postup před jeho vydáním, nemělo na usnesení o zastavení řízení vliv. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a je v souladu s právními předpisy.
21. Konstatoval dále, že Akreditační komise je orgánem *sui generis* podle zákona o vysokých školách. Způsob jednání Akreditační komise a jejích pracovních skupin upravuje Statut AK. Předsedu, místopředsedu a členy Akreditační komise jmenuje na návrh ministra vláda. Členové Akreditační komise jsou při výkonu své funkce nezávislí. Činnost Akreditační komise materiálně a finančně zabezpečuje ministerstvo. Akreditační komise není organizační složkou státu. Podání Akreditační komisi se podle § 83 odst. 10 zákona o vysokých školách činí prostřednictvím ministerstva. Akreditační komise nevede správní řízení. Stanovisko Akreditační komise je stanoviskem vydaným na základě zákona o vysokých školách. Nemá povahu samostatného rozhodnutí ve věci. Na základě stanoviska nedochází k přímému rozhodnutí o akreditaci či jejímu prodloužení, ale stanovisko je předáno ministerstvu k rozhodnutí o žádosti. Stanovisko je závazné pro výrokovou část rozhodnutí ministerstva, protože podle § 79 odst. 5 písm. f) zákona o vysokých školách ministerstvo neudělí akreditaci v případě, že Akreditační komise nevydala souhlasné stanovisko. Jedná se tak o závazné stanovisko spadající pod ustanovení § 149 správního řádu, které není rozhodnutím, ale pouze podkladovým rozhodnutím pro následné rozhodnutí ministerstva. Stanovisko Akreditační komise tedy není způsobilé samo o sobě vyvolat právní následky. Nezasahuje do práv žalobce. Takový zásah je schopno vyvolat teprve meritorní rozhodnutí ministerstva, které nebude vydáno v souladu s právními předpisy. Řízení o žádosti muselo být zastaveno pro odpadnutí předmětu řízení a stanovisko Akreditační komise se stalo dokumentem bez reálných právních konsekvencí. Ani případná nepřezkoumatelnost stanoviska nemá vliv na rozhodnutí ministerstva. Soudní přezkum stanoviska v tomto řízení proto postrádá význam. Stejně tak nemůže mít vliv na rozhodnutí ministerstva žalobní námitka porušení zásad činnosti správních orgánů, neboť žalobce tato porušení namítá právě ve vztahu k procesu vydávání stanoviska Akreditační komise, nikoli ve vztahu k usnesení o zastavení řízení. Žalobce totiž nepochybně, že došlo k zániku akreditace, nýbrž namítl, že nebylo vydáno meritorní rozhodnutí před zánikem akreditace.
22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
23. Podle § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách ministerstvo neprodleně postoupí žádost Akreditační komisi, která ji posoudí do 120 dnů ode dne, kdy jí byla doručena.
24. Podle § 79 odst. 5 písm. f) zákona o vysokých školách ministerstvo akreditaci neudělí, jestliže Akreditační komise nevydala souhlasné stanovisko.

25. Podle § 80 odst. 2 zákona o vysokých školách platnost akreditace lze i opakovaně prodloužit. Na řízení o prodloužení platnosti akreditace se přiměřeně vztahuje ustanovení § 79.
26. Podle § 80 odst. 4 zákona o vysokých školách akreditace studijního programu zaniká oznámením vysoké školy o zrušení studijního programu nebo uplynutím doby, na kterou byla akreditace udělena.
27. Podle § 105 odst. 1 zákona o vysokých školách, nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení o věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení.
28. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
29. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Nutno předeslat, že napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad proti procesnímu rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení. Stěžejní otázkou v dané věci je proto výklad aplikovaného ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Podle citovaného ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je obligatorním důvodem zastavení řízení o žádosti situace, kdy se meritorní projednání žádosti stane bezpředmětným. Pro posouzení, zda je meritorní rozhodnutí o žádosti bezpředmětné, jsou rozhodné konkrétní okolnosti daného případu. V obecné rovině lze konstatovat, že bezpředmětnou se žádost stane vždy, jestliže její věcné posouzení pozbyde pro účastníka (žadatele) na významu. Zpravidla půjde o situace, kdy je žadatel saturován v důsledku jiných právních událostí nebo právních jednání a meritorní rozhodnutí ve věci jeho žádosti by se stalo obsoletním (pro žadatele „neužitečným“). Může ale jít také o situace, v nichž by vydání negativního (věcného) rozhodnutí o žádosti bylo formálně nadbytečné, neboť nastala jiná, na správním řízení o žádosti nezávislá právní skutečnost, která brání tomu, aby žádosti (v daném řízení, event. i *pro futuro*) mohlo být vyhověno.
31. V posuzované věci nebyl sporný skutkový stav, z něhož správní orgán I. stupně při rozhodování vycházel. Řízení o žádosti bylo zahájeno dne 27. 5. 2015 doručením žádosti správnímu orgánu I. stupně, téhož dne byla žádost postoupena Akreditační komisi, která žádost projednala na svém zasedání ve dnech 14. 9. 2015 až 16. 9. 2015 a dne 16. 9. 2015 vydala nesouhlasné stanovisko. Toto stanovisko obdržel správní orgán I. stupně dne 22. 9. 2015, přičemž dne 24. 9. 2015 bylo stanovisko zasláno žalobci. Dne 29. 9. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění stanoviska, které podala Akreditační komise na základě žádosti správního orgánu I. stupně.
32. Čas (jeho běh) je objektivní, na vůli fyzické či právnické osoby nezávislá právní událost. Zákon může s dovršením určitého časového úseku nebo s plynutím času spojit právně relevantní následky, zejména vznik, změnu nebo zánik práv a povinností. Tak tomu je i v případě udělené akreditace, která je vždy časově omezená (§ 80 odst. 1 zákona o vysokých školách) a zaniká uplynutím doby, na kterou byla udělena (§ 80 odst. 4 zákona o vysokých školách). Jazykovým i teleologickým výkladem je nutno dospět k závěru, že nelze prodlužovat platnost akreditace v okamžiku, kdy tato akreditace zanikla, tedy, v době, kdy již pozbyla platnosti. Lze též dodat, že právní úprava zákona o vysokých školách na situaci, kdy v průběhu řízení o žádosti o prodloužení akreditace vyprší její platnost, výslovně nepamatuje (neobsahuje například ustanovení, že po dobu řízení o žádosti nemůže k uplynutí platnosti akreditace dojít).
33. Pro rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli stav k jinému okamžiku (viz rozhodnutí NSS ze dne 7. 4. 2011 č.j. 1 As 24/2011-79). Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti

akreditace, která mu byla udělena do 30. 9. 2015, bylo nutno věcné rozhodnutí o žádosti zasadit do časového rámce, který se uzavřel datem, kdy platnost žádosti dotčené akreditace vypršela. Řečeno jinak, o žádosti o prodloužení platnosti akreditace bylo možné věcně rozhodnout pouze v době platnosti stávající akreditace. Po uplynutí této doby se žádost stala (v důsledku zániku akreditace uplynutím doby, na kterou byla udělena) zjevně bezpředmětnou. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval v souladu se zákonem, jestliže za této situace řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil.

34. Na okraj lze poznamenat, že ministerstvo je ve smyslu § 79 odst. 5 písm. f) zákona o vysokých školách vázáno nesouhlasným stanoviskem Akreditační komise a akreditaci v případě vydání nesouhlasného stanoviska neudělí. I pokud by tedy správní orgán I. stupně hypoteticky „stihl“ vydat meritorní rozhodnutí před uplynutím platnosti akreditace, nemohl by rozhodnout jinak, než žádost zamítnout. Orgán rozhodující o rozkladu by však již zcela zřejmě rozhodoval po vypršení doby platnosti akreditace, a také on by musel reflektovat aktuální bezpředmětnost žádosti.
35. Vzhledem k výše uvedenému je naprosto nerozhodné je, kdy bylo řízení o žádosti zahájeno a zda Akreditační komise dodržela při vydání stanoviska zákonnou lhůtu ve smyslu § 79 odst. 2 zákona o vysokých školách, popřípadě zda měla objektivní možnost a povinnost vydat své stanovisko před uplynutím zákonné lhůty. Jedinou skutečností významnou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je to, zda zde v době rozhodování ministerstva o zastavení řízení o žádosti existovala platná akreditace, jejíž platnost by bylo možné dále prodloužit. Námitky týkající se skutkových okolností, za nichž žalobce žádost podal, jakož i námitky brojící proti neadekvátnímu postupu Akreditační komise včetně absentujícího řešení námítky podjatosti členů Akreditační komise jsou tedy pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irrelevantní. Mimo podstatu věci, jejíž těžiště leží v aplikaci procesního ustanovení o zastavení řízení, jdou i úvahy žalobce o povaze stanoviska Akreditační komise coby správního rozhodnutí a též žalobcova věcná polemika se závěry, k nimž Akreditační komise ve svém nesouhlasném stanovisku dospěla.
36. Nedůvodná je i námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil procesní charakter rozhodnutí ministerstva a objektivně danou skutečnost (běh času), která byla důvodem postupu podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Současně se poměrně detailně zabýval jednotlivými rozkladovými námitkami žalobce. Způsob a míra vypořádání námitek se však odvíjí od jejich relevance k důvodům, na nichž rozhodnutí stojí. Pakliže je napadené rozhodnutí procesního a nikoli meritorního charakteru, jsou v zásadě relevantní pouze takové námitky, které směřují k důvodům, které vedly k zastavení řízení. Žádná z rozkladových námitek nezpochybnila existenci nosného důvodu, na kterém bylo rozhodnutí ministerstva zbudováno, tj. zánik akreditace uplynutím doby. Soud souhlasí se žalobcem, že správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a že funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jednou z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Smyslem vypořádání námitek je proto odstranění reálných pochybností o skutkovém a právním stavu. Pokud žalobce namítl, že žalovaný neuvedl konkrétní důvody, proč nebyl shledán rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů, není zřejmé, jak by i případné porušení zásad zakotvených v § 6 odst. 1 a § 4 odst. 4 správního řádu mohlo změnit skutkový a právní stav věci, z něhož byl správní orgán I. stupně povinen při rozhodování v dané věci vycházet. Bylo by mylné se domnívat, že konstatování (případných) průtahů, v jejichž důsledku se žádost stala zjevně bezpředmětnou, mohlo odůvodnit jiný postup, než bylo zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Jinými slovy řečeno, následky plynoucí z porušení zásad správního řízení mohou zakládat samostatné nároky na

náhradu újmy/škody, které je však nutno uplatnit v jiném (občanskoprávním) řízení. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nelze dovodit ani ze skutečnosti, že se v něm žalovaný výslovně nezabýval povahou stanoviska Akreditační komise, resp. obsahovými náležitostmi tohoto stanoviska. Otázka, zda má stanovisko Akreditační komise povahu samostatného rozhodnutí, neměla v kontextu procesního charakteru rozhodnutí ministerstva věcný ani právní význam. Tato námitka mířila k věcnému základu věci, který nebyl z důvodu nastalé zjevné bezpředmětnosti žádosti posuzován.

37. Z judikatury správních soudů i Ústavního soudu vyplývá, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
38. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání (žalobce vyjádřil výslovně souhlas s rozhodnutím bez jednání, žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
39. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu